CİNGÖZ RECAİ

KUMAŞ PARÇASI

Birinci Seri

Yedinci Kitap

CİNGÖZ RECAİ

KUMAŞ PARÇASI

Birinci Seri
Yedinci Kitap

Her Kitapta Başlı başına Bir Hikâye Var

Muharriri: Server Bedi

Tâbi ve Naşiri:
Orhaniye Matbaası
İSTANBUL
1340 (1924)

میین کوز ویبانی، تک خارق العاده سرکذشتلری

قوماش پارچه‌سی

میین کوز ویبانی ، دانوماز ، و آرسن لوپن طرفندن طاتلی بیتلری
قورکاز، بین لرعلی جنده یاپابیلن و کازار بر اسرارلی سرسریجنایت
سرکذشتلرینی اوقودکجه انسانك پارمانی آغزینه کلیر .

813.216

اورحان عثمانی

باسی ۵ غروش

Nadide Hanım, antika meraklısıydı. Merhum pederinden kalan büyük bir servetle hep antika eşya satın alır, Taksim'deki apartmanını bu eşya ile döşerdi. Kendisi daha genç ve cidden güzel bir kadındı. Gayetle şuh, kıvrak ve büyüleyiciydi. Bununla beraber aşktan çok antika eşyaya kıymet, ehemmiyet verirdi.

Her akşam, geç vakit, apartmanından çıkar, Beyoğlu'nda Tepebaşında bütün antika mağazalarını dolaşarak, beğendiği eşyayı pahalılığına bakmayarak satın alırdı.

Henüz genç bir kadındı. İlk kocasından sonra hiç kimse ile evlenmemişti. Birçok insanlarla aşk yaşamış, fakat hiçbirine teslim olmamıştı.

Bir akşam, yine böyle geç vakit apartmanından çıktı, Taksim Caddesi'nden Beyoğlu'na doğru yürürken, yanından gayet zarif, güzel, yakışıklı, uzun boylu bir adam geçerek, genç kadının kulağına fısıldadı:

"Bon suvar (iyi akşamlar) Nadide Hanımefendi!"

Nadide Hanım, yan gözle tepeden tırnağa kadar bu adamı süzdü, hiç tanımıyor, bir yerde gördüğünü de hatırlamıyordu. Alelade bir çapkın olduğuna hükmederek yoluna yürüdü. Fakat bu adam, hep arkasından geliyor, ara sıra yanından geçerek hep aynı sözleri söylüyordu:

"Bon suvar Nadide Hanımefendi."

Genç kadın sinirlendi, bir defasında hiddetle başını geriye çevirerek bağırdı:

"Yolunuza gidiniz beyefendi. Yoksa sizi polise haber veririm."

Takip eden adam, ciddi bir tavırla:

"Bu kadar kaba mısınız?" dedi ve seri adımlarla uzaklaştı. Çok uzaklaşmış olsa da, Nadide Hanım'ı uzaktan takibe başlamıştı. Tepebaşı'na kadar böylece gittiler.

Tepebaşı'nda, Nadide Hanım, büyük antikacı mağazalarından birine girdi.

O adam da beraberinde dükkâna girdi.

Kadın mağaza sahibine sordu:

"Yeni bir şeyler var mı efendim?"

Mağaza sahibi, hemen tezgâhın camekânından bir kumaş parçası çıkararak Nadide Hanım'a gösterdi:

"Bakınız hanımefendi... Bu kumaş pek kıymetli... Hani Türk tarihinde meşhur bir Şeyh Edebâli* vardır. İşte o bey hocasına ait, bu altı yüz senelikten fazla eski bir kumaş. Sizin hoşunuza gider diye yüksek fiyatla satın aldım."

"Kaç lira vereceğiz?"

"İki yüz lira hanımefendi."

Kadın "pahalı" diye mırıldanarak kumaşı eline almış, elektriğin altında pek takdir edici nazarlarla tetkik ediyordu.

Nadide Hanım'ın peşinden dükkâna gelen uzun boylu adam elini cüzdanına götürdü; iki tane yüzer liralık kâğıt çıkararak mağaza sahibine uzattı:

"Hanımefendi beğenmezlerse bu kumaş parçasını ben satın alıyorum!" dedi.

Her ne olursa olsun iki yüz lira almaktan başka bir maksadı olmayan mağaza sahibi, bu parayı almak üzere elini uzatırken, Nadide Hanım hiddetle bağırdı:

"Olmaz, bırakınız! Ben de iki yüz lira vereceğim."

---

* Osmanlı Devleti'nin kuruluş yıllarında yaşamış bir din bilgini, Ahi Şeyhi ve Osman Gazi'nin kayınbabası ve hocası.

Nadide Hanım'ı takip eden adam, elini tekrar cüzdanına götürerek söyledi:

"Ben üç yüz lira vereceğim."

Kadın tekrar etti:

"Öyle ise ben de üç yüz lira verdim."

"Dört yüz!"

"Ben de dört yüz veririm."

"Beş yüz."

"Ben de beş yüz veririm. Siz ne kadar artırırsanız ben de artıracağım. Arada boş yere mağaza sahibi kazanacak."

Bunun üzerine mağaza sahibi, kumaş parçasını Nadide Hanım'a uzattı:

"Ben bunu hanımefendiye bırakıyorum, kendileri ne fiyat verirlerse versinler. Eski müşterimizdirler. Hatırlarını kırmak istemem."

Nadide Hanım, üç yüz lira çıkararak mağaza sahibine verdi, kumaşı kâğıda sardırdı, çantasına koydu, mağazadan çıktı. Uzun boylu adam, daima yanında yürüyerek dedi ki:

"Hanımefendi. Affediniz ama... Biraz fazla inatçılık ediyorsunuz. O kumaş benim de çok hoşuma gitti. Ben onu beş yüz liraya alacaktım, siz mâni oldunuz."

"Hayır beyefendi. Ben niçin mâni olayım? O mağazadan ben şimdiye kadar hiç değilse otuz bin liralık alışveriş ettim. Bana o kumaşı kendi arzusuyla verdi. Siz olmasaydınız, iki yüz liraya, hatta belki daha aşağıya alacaktım."

Bu sırada bir otomobilin önüne geldiler. Uzun boylu adam, otomobili göstererek Nadide'ye dedi ki:

"Otomobilimle bir küçük gezintiye tenezzül buyurur musunuz?"

"Peki ama ben zatı âlinizi hiç tanımıyorum."

"Ben sizi tanıyorum."

"Nereden?"

"Bininiz otomobile, arz ederim."

Genç kadın tereddüt ediyordu. Erkek, nazik bir hareketle Nadide Hanım'ı kolundan tutarak otomobile soktu.

Otomobil hareket edince, uzun boylu adam, birdenbire kadının yüzüne sarıldı ve onu âşıkane kucaklıyormuş gibi yaparak, Nadide'nin çırpınmasına meydan bırakmadan, avucunda tuttuğu lastikten bir kilidi ağzına geçirdi. Bu suretle genç kadın hiç bağıramayacak bir hale gelmişti, elleriyle herhangi bir müdafaa hareketi yapmaktan onu men etmek için de kollarını sıkıca tuttu, sonra genç kadının çantasını çarçabuk açtı, içindeki paralara dokunmadan antika kumaş parçasını aldı, cebine attı.

Nadide bütün bu hareketlere kinden, hiddetten, öfkeden tutuşmuş gibi yanan gözlerle bakıyor, haykırmak için arzını açmak istiyor, muvaffak olamıyordu.

Erkek dedi ki:

"Size bu şekilde muamele yaptığıma müteessirim, Nadide Hanımefendi. Fakat, bendeniz de bir antika meraklısıyım; inşallah günün birinde Rumelihisarı'ndaki köşkümü teşrif eder ve koleksiyonlarımın hepsini görürsünüz. Bu kumaşı neden elime geçirmek istemiştim, sebebini birkaç güne kadar anlarsınız."

Nadide Hanım, artık hiddetten ziyade hayret ve merak ifade eden gözlerle, bu garip adama bakıyor, böyle bir insan gördüğünü hatırlar gibi oluyordu.

Erkek, onun bu düşüncesini anlayarak dedi ki:

"Evet hanımefendi... Benim resmimi gazetelerde yüzlerce defa görmüşsünüzdür. Çünkü bizim basın, hemen her gün Cingöz Recai'nin bir sergüzeştini yazarlar.

Genç kadın, (Cingöz Recai) ismini duyar duymaz, gayriihtiyari titredi ve yanındaki adama daha derin bir dikkatle bakmaya başladı: Gerçekten her gün gazetelerde gördüğü resim bu adama çok benziyordu. O gözler... O burun... O ağız... O çene. Yandan bakılırsa tıpkı, tıpkı bir tilki gibi!

Fakat resimde bıyıklar yoktu. Belki de hırsız bıyıklarını sonradan takmıştı.

Cingöz Recai, genç kadının kendi bıyıklarına dikkat ettiğini görünce maksadını yine anladı:

"Evet hanımefendi, bıyıklar takmadır. Ben her gün başka bir kıyafetle sokağa çıkarım yoksa İstanbul'un polisleri değil kunduracı çırakları bile beni tanırlar. Hele meşhur sertaharri memuru Mehmet Rıza, ki benim en meşhur düşmanımdır, bu halle bile beni görse tanır. Ama ne yapayım, Rıza beni tanıyacak diye, kafamı da kesemem ya..."

Otomobil Feriköy'ün arka sokaklarında, pek tenha yerlere gelmişti. Durdu.

Cingöz Recai yere atladı. Kadına dedi ki:

"Ben gazetelerin yazdıkları kadar haşarı bir adam değilim. Size hiçbir fenalığım dokunmayacaktır. Yalnız, bu kumaş bana aittir. Arzu ederseniz size bin lira takdim ederim şimdi şoförüm sizi caddeye kadar çıkarsın, oradan tramvayla evinize gidersiniz. Ben size yarın yahut öbür gün birkaç kere telefon ederim. Numaranızı biliyorum. Beni bir dost telakki ediniz. Güle güle hanımefendi. Kusura bakmayınız."

Cingöz Recai, karanlıklarda kaybolmazdan evvel, kadının ağzından lastik kilidi çıkardı. Fakat Nadide Hanım, bağırmaya karar vermeden evvel, Cingöz Recai kırklara karıştı.

Otomobil genç kadını caddeye bıraktı. Nadide Ha-

nım tramvay ile evine dönerken, zabıtaya müracaat edip etmemeyi düşünüyordu. Fakat... Cingöz Recai'nin en büyük vartalardan yakayı sıyırdığını gazetelerde okuduğu için polise müracaat etmekte hiçbir fayda görmedi.

Apartmanına girer girmez, ağladı. Bu vaka sinirlerini harap etmişti. O gece gözüne uyku girmedi. Hep Cingöz Recai'yi, onun siyah ve tesirli gözlerini hatırlıyordu. Hem bu adama kızıyor hem de onu sevimli buluyordu.

Ertesi gün öğleye kadar gözlerini açamadı. Uyudu kaldı. Öğlen Rum hizmetçisi kendisini uyandırmıştı:

"Hanımefendi... Tepebaşı'nda... antikacı var… hani her zaman alışveriş edersiniz..."

"Eeee…"

"O gelmiş."

"Nerede?"

"Salonda oturuyor."

"Niçin gelmiş?"

"Bilmiyorum niçin gelmiş. Yanında bir de şapkalı mösyö var. Hanımefendiyi görezeyim diyor."

"Beklesinler geliyorum."

Nadide Hanım, yatağından kalktı, tuvaletini yaptı, kahvaltı etmeden salona girdi. Gerçekten, orada, bir akşam evvel kumaş parçasını satan antikacı ile bir de şapkalı adam oturuyordu.

Antikacı, ayağa kalktı, Nadide Hanım'a şapkalı adamı Fransızca takdim etti:

"Amerikalı en büyük antika tacirlerinden, New Yorklu Mister Brokenştali'yi takdim ederim hanımefendi."

Nadide Hanım, Amerikalının elini sıktı:

"Teşerrüf ettim mister," dedi.

Hepsi oturunca, Yasef Efendi hararetle ayağa kalktı, Nadide Hanım'a doğru ilerleyerek dedi ki:

"Hani ben dün size bir kumaş parçası satmıştım."

"Evet."

"Onu biraz lütfen gösterir mısınız? Mister Brokenştalı antika meraklısıdır, görmek istiyor."

Kadın, hiçbir izahat vermezden evvel, Amerikalıya sordu:

"Bu kumaş parçası, sizi pek alakadar mı ediyor?"

Amerikalı, bir İngiliz şivesine kaçan nakıs bir Fransızca ile cevap verdi:

"Evet madam. Bizim Amerika'da, en kıymetli antika eşyanın fihristini içeren kataloglar vardır. Bu kataloglarda, her memlekette bulunan en emsalsiz antikaların isimleri, resimleri bulunur. Türk tarihine ait olan bu kumaşın da o kataloglarda ismini ve resmini gördüm, telgrafla İstanbul'dan malumat istedim. Burada birçok antikacı ahbaplarım vardır. Kumaşı aradılar. Nihayet antikacı Yasef Efendi'de olduğunu söylediler. Kendisine bir telgraf çektim ve kumaşı görmek için ta New York'tan buraya kadar geldim. Adresi yanlış yazdığım için, Yasef Efendi telgrafı almamış, kumaşı da size satmış. Olabilir ki siz de münasip bir fiyatla o kumaş parçasını bana satarsınız. Hiç olmazsa gösteriniz."

Nadide Hanım mahzun bir ifade alan gözlerini Amerikalıya çevirerek sordu:

"Kumaş parçasına ne fiyat verirsiniz?"

Amerikalı, hiç düşünmeden cevap verdi:

"Beş bin İngiliz lirası. Yani sizin paranızla kırk bin liradan fazla."

Antikacı Yasef Efendi atıldı:

"Tabii bana da yüzde on komisyon lütfedersiniz."

Nadide Hanım, elleriyle yüzünü örterek haykırdı:

"Maalesef Mister Brokenşali... Bu kumaş parçasını size satamayacağım gibi, gösteremeyeceğim de."

Amerikalıyla Musevi, oturdukları koltuktan fırlaya-

rak, bir ağızdan bağırdılar:

"Niçin?"

"Çünkü kumaş parçası bende değil."

"Sizde değil mi?"

"Hayır!"

"Kimde?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Kabil mi bu?"

"Bilmiyorum."

Musevi, büyük bir nezaketle dedi ki:

"Hanımefendi bize karşı daha samimi olunuz. Kumaş parçasını göstermek istemediğinizi söyleyebilirsiniz. Fakat böyle garip cevaplar vererek gizlemeyiniz."

"Hayır! Hiçbir şey gizlemiyorum. Size şerefim üzerine yemin ederim ki artık bu kumaş parçası bende değildir."

"Nasıl olur? Dün akşam benden satın aldınız."

"Dün akşam sizden satın aldım ve dün akşam kaybettim. Hem o suretle kaybettim ki size nasıl olduğunu da katiyen söyleyemem. Zabıtaya müracaat edeceğim."

Amerikalı gayriihtiyari olarak sordu:

"Çalındı mı?"

"Onun gibi bir şey."

Nadide Hanımın bu cevabı, New Yorklu zatı büsbütün müteessir etmişti. Ayağa kalktı, kendi kendine İngilizce bir şeyler mırıldandı, sonra dedi ki:

"Bu kumaş parçasının bence fevkalâde ehemmiyeti vardı. Beş bin değil, on bin İngiliz lirası veririm yani doksan bine yakın Türk lirası. İyi düşününüz madam, kumaşı bulmak mümkünse derhal size pey verebilirim."

"Mümkün değil efendim, mümkün değil."

"O halde zabıtaya müracaat ediniz. Bunu bulana pek büyük bir mükâfat vereceğinizi gazetelerle ilan ediniz."

"Evet, şimdiden tezi yok. Gazetelere ilan vereyim. Zabıtaya da malumat vereyim, herhalde bunu bulmaya bütün kuvvetimle çalışacağım. Efendi ile beraber bana uğrayınız."

Amerikalıyla Musevi, Nadide Hanım'dan izin isteyerek ayrıldılar. Genç kadın yalnız kalınca, kendini koltuğa atarak ağlamak istedi. Gözlerine yaş hücum ediyor, fakat kendini zapt ediyordu. Telaşa lüzum yoktu. Belki meşhur sertaharri Mehmet Rıza, bu işin içinde büyük bir mükafat ümit ederek, Cingöz'ü ele geçirebilirdi.

Nadide Hanım, hemen polis müdüriyetine ve gazetelere gitmek üzere giyinmek için ayağa kalktı, fakat o sırada odasındaki telefonun zili çaldı.

Genç kadın telefona koştu:

"Allo, allo? Kimsiniz?"

"Nadide Hanımefendi siz misiniz?"

"Benim. Siz kimsiniz?"

"Ben, Cingöz Recai."

Nadide Hanım, Cingöz Recai ismini işitir işitmez bir çığlık attı.

Cingöz Recai telefonda soruyordu:

"Ne o? Pek mi şaşırdınız? Biraz evvel sizi ziyaret eden o budala Amerikalıdan sonra, bu muamele biraz garip değil mi?"

"Amerikalının beni ziyaretini nereden biliyorsunuz?

"Ben her şeyi bilirim Nadide Hanımefendi. Hatta o budala Amerikalının size evvela kırk bin Türk lirası, daha sonra doksan bin lira teklif ettiğini de biliyorum. Sizin bana yakınlık duyarak ismimi gizlediğinizi de biliyorum. Amerikalının size gazeteye ilan vermek fikrini telkin ettiğini de biliyorum."

"Bunları nereden öğrendiniz? Siz şimdi neredesiniz? Kumaş parçasını ne yaptınız? Beni gelip göremez misiniz? Nasıl oluyor da..."

"Telaş etmeyiniz Nadide Hanımefendi ben yine sizi sevdiğimi ispat edeceğim. Kumaş parçasını getirip gizlice size vereceğim."

"Yalan!"

"Yalan değil, doğru. Fakat ben de bu satıştan peşin komisyon alırım."

"Nasıl komisyon?"

"İki türlü komisyon: evvela on bin lira. Sakın itiraz etmeyiniz. On bin lira çok para değil. Düşününüz ki size seksen bin lira kalacak."

"Peki... Sonra?"

"Sonra... Sonra... Bu gece size geleceğim. On bin liradan başka bana, bir kadının bir erkeğe verebileceği en tatlı şeyi vereceksiniz."

"....."

"Anlıyorsunuz ya, Nadide Hanım bu iki fedakârlıktan sonra seksen bin lira kazanacaksınız. Fakat... İyi dinleyiniz... Şayet bir çocukluk edip de zabıtaya malumat vermeye kalkarsanız kumaşı parça parça ederim, sizin elinize geçirmem. Benim nasıl bir adam olduğumu elbette işitmişliğiniz vardır. Çabuk, ya evet ya hayır."

"Peki... Bu akşam geliniz."

"Kati mi?"

"Kati."

"Komisyonumu daha doğrusu komisyonlarımı hazırlayacak mısınız?"

"Evet."

"Ağzı sıkı olacaksınız?"

"Evet."

Telefon kapandı. Nadide Hanım, ayakta, yumruğu-

nu çenesine dayamış, inceden inceye düşünüyordu. Cingöz'ün dediklerini yapmalı mı? Yapmamalı mı?

Cingöz'ün dediklerini yapsa, evvela açıktan on bin kaybetmiş oluyordu. Fakat buna mukabil, yetmiş seksen bin lira kazanacaktı, Cingöz'ün ikinci istediği komisyon âşıkane bir talepti. Nadide Hanım bunu da düşünüyordu? Meşhur bir hırsızın koynuna girmek tuhafına gidiyordu. Fakat bu Recai'nin bütün kadınlar arasında itibarı vardı. Birçok kibar kadınlarının onunla aşk yaşamak istediklerini biliyordu.

Zabıtaya, yahut meşhur polis hafiyesi Mehmet Rıza'ya malumat verse, kumaş parçasını hiçbir fedakârlık yapmadan elde edecek miydi? Herhalde birçok memurlara da mükâfatlar vermek lazımdı. Bununla beraber neticeden yine emin değildi. Ya Cingöz Recai, her vakitki gibi, kaçarsa? Ya kumaş parçası, hiç ele geçmezse?

Genç, telefonu açtı, antikacının numarasını istedi:

"Yasef Efendi orada mı?"

"Bendenizim efendim."

"Ben Nadide. Kumaş parçasını bu gece bana getirecekler. Sizin Amerikalı hazır mı?"

Yasef Efendi, telefonda neşeli neşeli bağırdı:

"Hazır ya... Hazır ya... Hanımefendi... Biz ondan çok daha fazla para koparacağız. Emin olunuz. Kumaşı nereden buldunuz?"

"Zaten yanımda idi. Fakat satmak istemiyordum. Şimdi satacağım. Mister Brokenştali'ye söyleyiniz. Kumaşı satın almak üzere yarın apartmanıma gelsin. Siz de beraber geliniz."

"Hay hay hanımefendi, baş üstüne."

Genç kadın telefonu kapadı. Neşesi yerine gelmişti.

Hemen en zarif kostümlerini giydi, sokağa çıktı, Galata'ya indi, Osmanlı Bankası'ndan on bin lira para

aldı. Nadide Hanım parayı nereye sarf edeceğini bilmeyecek kadar zengin olduğu için, böyle entrikalı işlere memnun oluyordu.

Apartmanına döndüğü zaman heyecanla yemeğini yedi. Gece elbiselerini giydi. Gayet tatlı kokular süründü. Recai'yi bekledi. Kalbi çarpıyordu.

Saat on biri çeyrek geçe apartmanın kapısı çaldı. Kapıyı bizzat Nadide açtı.

Cingöz Recai, baştan ayağa siyah, gayet zarif bir kostüm giymiş, uzun boyuyla içeri girdi. Frenklere mahsus, müstesna bir nezaketle genç kadının elini hafifçe öptü.

İkisi de bir kelime konuşmadan salona girdiler. Cingöz Recai oturmadı. Eldivenlerini çıkararak bir masanın üstüne koydu. Tatlı gözleriyle genç kadına bakarak dedi ki:

"Ah Nadide Hanımefendi... Keşke aramızda böyle ticari işler olmasaydı da, sizinle yalnız, pek samimi iki dost gibi tanışsaydık."

Genç kadının cevap vermediğini görünce ilave etti:

"Mamafih, bu ticaretin o dostluğa mâni olmamasını temenni ederim."

Nadide, Cingöz Recai'ye bir koltuk gösterdi:

"Otursanıza."

"Siz de oturunuz."

Karşı karşıya oturmuşlardı ama, genç kadın, söyleyecek hiçbir söz bulamıyordu.

Yine Recai gevezeliğe başladı:

"Sizi eskiden beri tanırım. Daha doğrusu arkadaşlarınız bana sizden çok bahsederler."

Nadide Hanım sıçradı:

"Hangi arkadaşlarım?"

"Hangi arkadaşlarınız olduklarını söyleyemeyeceğim. Çünkü ben gayet ketum bir insanım. Mamafih kırk

tane ahbabınız varsa bunlardan en aşağı yirmisi benim ahbabımdır, sizden çok bahsederler. Ben sizi tanımak için onlara çok yalvardım. Sizi bana tanıştırmak istemediler."

"Siz böyle, herkesle tanışırken yakalanmaktan korkmuyor musunuz?"

"Adam sende Nadide Hanımefendi... Ömrüm oldukça zabıta tarafından yakalanacağımı zannetmiyorum."

"Niçin?"

"Çünkü ben onlarla da dost yaşarım. Birçok polislere yardım ettim. Hatta... zabıtaya mensup olup da geçim sıkıntısına düşenlere yahut takip işlerinde büyük bir başarı kazananlara ikramiye gönderiyorum. Her ne ise... Biz bahsimize gelelim. Sizin kumaşı getirdim."

"Nerede?"

"İşte."

Cingöz Recai, cebinden kumaş parçasını çıkardı, kadına uzattı:

"Buyurunuz."

Nadide Hanım, büyük bir heyecanla kumaşı eline alırken:

"Komisyonunuz da hazır!" dedi.

Cingöz Recai hemen düzeltmek istedi:

"Komisyonlarım, deyiniz. Çünkü... Biliyorsunuz ya... İki komisyon var."

Genç kadın, esrarengiz ve latif bir tebessümle gülerek:

"Yoook," dedi, "yalnız bir komisyon: yani, on bin lira."

"On bin lira sizin olsun, ben ötekini tercih ederim."

Cingöz Recai ayağa kalktı, bitişik odaya açılan yatak odasının kapısını açtı, hayranlık verici ve amirane bir tavırla:

"Giriniz buraya!" dedi.

Genç kadın gülüyordu:

"Benim evimin her tarafını biliyor gibisiniz!"

"Bazı apartmanlarda yatak odaları, salonlara bitişik olur."

Cingöz Recai bu sözleri söylerken Nadide'nin yavaşça beline sarılmış ve onu yatak odasına sokmuştu.

"Evvela ikinci komisyon!" diyerek zaten yarı dekolte bulunan genç kadını soymaya başladı. Nadide'nin kavuniçi, yaldızlı gibi nefis ve biçimli vücudu, çırılçıplak elektriğin altında parlayınca Recai onu kaptı, karyolaya taşıdı.

On dakika içinde her şeyi yaptılar ve uzun uzun konuşmaya başladılar. Recai, derin bir aşk yorgunluğu içinde, mütemadiyen gevezelik edip duruyordu:

Sabaha karşı, genç kadının elini öptü, müsaadesini istedi. Apartmandan ayrılırken, Nadide Hanım, Cingöz Recai'nin paltosunun cebine on bin liralık beş banknotu muhtevi bir zarf soktu.

***

Ertesi gün, öğleye doğru, Amerikalıyla beraber Yasef Efendi, Nadide Hanım'ı ziyarete geldiler.

Yasef Efendi telaşla soruyordu:

"Kumaş parçası hazır mı?"

Nadide Hanım gülerek cevap verdi:

"Hazır."

Ve koynundan kumaş parçasını çıkararak Amerikalıya uzattı. Mister Brokenştali kumaş parçasını alarak pencerenin önüne gitti, cebinden bir büyüteç çıkardı, parçayı uzun müddet muayene etti, sonra, Nadide Hanım'ın önüne gelerek dedi ki:

"Bu kumaş parçası on para etmez!"

Genç kadın ve Yasef Efendi haykırıştılar:

"Niçin?"

Amerikalı, soğuk bir yüzle cevap verdi:

"Çünkü bu taklittir. Eğer aslını bulursanız; yüz bin Türk lirasına alırım."

Ve şapkasını giyerek, parmağı ağzında kalan Yasef Efendi'yle birlikte apartmandan çıktı.

Nadide Hanım, apışıp kalmıştı. Faka aradan yarım saat geçmeden, tekrar telefonun zili çaldı. Genç kadın hiddetli bir sesle sordu:

"Allo! Kimsiniz?"

"Ben Recai."

"Defolunuz."

Nadide Hanım telefonu kapıyordu, Recai'nin sesi çınladı:

"Ruhum, sevgilim, beni dinle. Kızma..."

"Hâlâ utanmadan bana laf söylüyorsun."

"Niye kızdığını biliyorum. Kumaş parçası taklitmiş değil mi? Amerikalı on para vermemiş. Hakkı var. Ben sana yanlış getirmişim. Çünkü o kumaşın bende hem taklidi, hem de aslı var. Yanlışlık oldu."

"Pekâlâ... Ötekini ne zaman getirirsin?"

"Ne zaman istersen."

"Bu gece getir."

"Peki. Cicim. Yine saat on birde gelirim. Bu sefer yalnız ikinci komisyonu isterim, para istemem."

"Kolay."

Telefon kapandı. Fakat gafil avlanmamaya karar veren Nadide Hanım, tekrar telefonu açarak, meşhur Sertaharri Mehmet Rıza'nın evinin numarasını istedi:

"Mehmet Rıza Bey orada mı efendim?"

"Bendenizim. Kiminle teşerrüf ediyorum?"

"Rıza Bey, Ben Taksim'de, Baltazar Apartmanı'nda, üç numarada oturuyorum. Derhal geliniz. Yüz bin liralık bir iş var ve Cingöz Recai'yi yakalamanız mümkündür."

"Derhal geliyorum hanımefendi."

Nadide Hanım, Mehmet Rıza Bey'den sonra, antikacı Yasef'e de telefon etti ve Amerikalıyı yanına alarak apartmana derhal gelmelerini söyledi.

***

Bir saat sonra, apartmanda meşhur polis hafiyesi Mehmet Rıza, Amerikalı Mister Brokenştali, Yasef Efendi toplandılar.

Nadide Hanım, bazı taraflarını gizleyerek, bu kumaş meselesinin birçoklarını açıkça anlattı ve dedi ki:

"Bu işe de Cingöz Recai'nin parmağı girdi. Son derece dikkatli olursak, hem onu, hem de kumaş parçasının aslını ele geçiririz. Ne yapalım Rıza Bey?"

Mehmet Rıza, düşünmeye bile lüzum görmeden cevap verdi:

"Yapılacak şey pek kolay. Cingöz Recai size hangi gece geleceğini söyledi?"

"Bu gece."

"Bu gece, biz de buraya geliriz. Kapı çalındığı zaman gizleniriz. Onu tevkif ederiz."

Bu eğlence Amerikalının da pek hoşuna gitmişti. Yalnız Musevi Yasef korkuyor: "Ben gelmem!" diyordu. Hep birden gülüştüler.

Amerikalı dedi ki:

"Ben yanıma en kuvvetli Amerikalılardan üç kişi alır gelirim."

Mehmet Rıza Bey de bunu uygun buldu:

"Pekâlâ, dedi. Ben de memurlarımı apartmanın kapısı etrafına toplarım. Evden kuş uçurmaz."

Nadide Hanım düşünerek soruyordu:

"Peki... Siz nereye gizlenirsiniz?"

Mehmet Rıza, yatak odasının kapısını gösterip sordu:

"Burası neresidir?"

"Benim yatak odam."

"Pekâlâ. Siz burada beklersiniz. Biz içeriki yatak odasına gizleniriz. O gelince, siz onu salona kabul edersiniz. Biz de gizlendiğimiz yerden çıkarız."

Hep Fransızca konuşulduğu için Amerikalı, Rıza'nın söylediklerini anlıyor, pek uygun buluyordu.

Meselenin teferruatı, memurlara verilecek ikramiye de kararlaştıktan sonra, gece yine apartmanda üzere ayrıldılar.

***

O akşam, Nadide, yemeğini büyük bir heyecanla yedi. Bir gece evvel kendisini kolları arasına alan Cingöz Recai'nin tevkif edileceğini düşündükçe kalbi çarpıyordu. Fakat bu melun, bu sinsi gence hiç mi hiç acımıyordu. Böyle bütün dünyayı, hatta kadınları bile aldatarak yaşayan bir adamın, herkese meydan okuyan bir adamın yakalandığını görmek istiyordu. Hem de, meşhur Cingöz'ün kendi apartmanında tevkif olunması, Nadide için bir şeref de olacaktı. Arkadaşlarıyla bu vakadan uzun uzun bahsedecek ve gülüşeceklerdi. Kim bilir o yezit Recai, zabıtanın eline geçince nasıl şaşıracaktı. Bir gece evvel genç kadını kolları arasında sıkarken hissettiği gurur ile bu mahkûmiyet arasında ne büyük bir tezat görecek ve maziyi hasretle yâd edecekti.

Yemekten sonra, tıpkı bir âşık kabul edecekmiş gibi, itinayla giyindi. Yine kokular süründü.

Saat dokuzda Mehmet Rıza Bey gelmişti.

"Ben hazırım, hanımefendi!" dedi. "Memurlarımı apartmanın etrafına yerleştirdim. Hepsine lazım gelen tembihat ve talimatta bulundum. Bu gece, melun Cingöz'ü tevkif edeceğimize eminim."

Meşhur polis hafiyesi, gurur ve iftiharla ellerini ovuşturuyor, salonun ortasında geziniyordu.

Genç kadın, zabıta memurunu teşvik etmek için, mühim bir şey söyledi:

"Eğer, dedi, Rıza Bey, bu yezidi hakikaten yakalarsanız size pek büyük bir şey vaat ediyorum."

"Ne gibi hanımefendi?"

Nadide güldü. Mehmet Rıza, bu vaadi anladı. Biraz cesareti olsaydı, sevincinden kadını kucaklayacaktı.

Biraz sonra kapı çalındı. Amerikalıyla arkadaşları da geldiler. Mister Brokenştali, yanına güçlü kuvvetli, üç tane Amerikalı daha almıştı. Bunlar Fransızca bilmiyorlar, İngilizce söylüyorlardı. İngilizceyi ancak Mehmet Rıza anlıyordu.

Vakit gelmeden evvel, yatak odasına girerek, mevkilerini tayin etmek istediler.

Nadide onları bitişik yatak odasına aldı. Mehmet Rıza, Amerikalılara nasıl hareket edeceklerini izah etti. Bu odanın kapısında buzlu cam vardı. Cingöz bitişik salona girdiği zaman yatak odasının lambaları sönük bulunacaktı; erkeklerin hepsi, bu odada bekleyeceklerdi.

Genç kadın, Cingöz Recai'yi bizzat karşılayarak salona alacak, oturtacak, ilk defa hoşbeşten, şundan bundan bahsederek hırsızı oyalayacaktı. Sonra, kumaş parçasını isteyecekti. Hırsızın elinden bunu alır almaz koynuna sokacak ve hu defa kesik kesik öksürecekti. İşte bunun üzerine, erkekler, ellerinde revolverlerle salona ve Cingöz'ün üstüne hücum edeceklerdi bu program maharetle tatbik edildiği takdirde muvaffakiyetsizliğe hiçbir sebep yoktu.

Bu tertibat alındıktan sonra, hep birden yatak odasında oturdular, saat on bire kadar vakit geçirmek istediler.

Genç kadın, aynalı dolabından, süslü, yaldızlı, büyük bir kutu çıkardı, misafirlerine gösterdi. Bunun içinde, binlerce lira kıymetinde birçok antikalar vardı.

Nadide Hanım, bunları birer birer kutudan çıkarıyor, eski bir antika meraklısı olan ihtiyar Amerikalıya gösteriyordu.

Amerikalı, bunlardan bazılarını o kadar beğendi ki, yüksek fiyatla satın almak istedi. Fakat hiçbirine kumaş parçasına verdiği fiyatı vermiyordu:

"Bilmezsiniz? O kumaş parçası Amerika da çok aranıyor. Çünkü hükümet Türk tarihine ait müze için antika eşya arıyor, bulamıyor. Bu kumaş parçasını o da ele geçirmek istiyor. Daha doğrusunu isterseniz, bu kumaş parçası, Şeyh Edebâli'nin cübbesinin eteğidir. Hükümet cübbeyi buldu. Fakat bu parçasını buldurmak istiyor. Acaba, hırsız, bu kumaş parçasının kıymetini nasıl biliyor?"

Nadide Hanım cevap verdi:

"Cingöz her şeyini biliyor. Hatta... Sizin buraya geldiğinizi, bizimle ne konuştuğunuzu, her şeyi öğreniyor."

Mehmet Rıza Bey söze karıştı:

"Mister Bnokenştali!" dedi, "bu melun Cingöz Recai, burada, Robert Kolej'de tahsil ettikten sonra Amerika'ya gitti. Zaten hırsızlığı da orada öğrendi. Öyle işler yapar ki Türk zabıtası günlerce keşfetmekten aciz kalır. Mamafih, biz de artık Amerikan usullerini anlamaya başladık. Domuzu herhalde yakalayacağız."

Amerikalı dedi ki:

"Hırsızlıkta bir Amerikan usulü olduğunu bilmiyorum. Mamafih Amerikan hırsızları yaman adamlardır. Bizim zabıtayı da ekseriya aciz bırakırlar."

Mehmet Rıza merakla sordu:

"Tahsil görmüş adamlar mıdır?"

"Bazıları, bu sizin hırsız gibi tahsil görmüş adamlardır. Bazıları da hiç tahsil görmemişlerdir. Ekseriya köylerde hırsızlık ederler. Atlarla zenginleri kaçırırlar, bunlar eşkıyadır."

Mehmet Rıza, bir sigara tüttürerek anlattı:

"Bizim memlekette, Cingöz'den başka elimden kurtulan yok. Bütün hırsızları, katilleri yakalıyoruz. Hemen hemen faili meçhul kalmış, yahut kaçmış bir soygun, cinayet yoktur. Yalnız Cingöz Recai, ele geçmez. Çünkü, zeki ve güzel adam olduğu için fakirlere yardım ediyor, ahalinin bir kısmı, bilhassa kadınlar onu seviyorlar."

Amerikalı sordu:

"Kadınlar niçin seviyorlar?"

Mehmet Rıza güldü:

"Güzel ve çapkın olduğu için."

Nadide Hanım, Mehmet Rıza'nın bu sözlerine kızmış görünerek itiraz etti:

"Kadınlar deyip de herkesi karıştırmayınız."

Mehmet Rıza sözünü tashih etti.

"Tabii, hafifmeşrep, hoppa kadınlardan bahsediyorum."

Bu sözü söyledikten sonra, sertaharri memuru saatine baktı:

"Hanımefendi. Saat on bire on üç dakika var. Şimdi gelebilir. Siz salona geçiniz, hazır olunuz."

Genç kadın, antika eşya kutusunu kaldırmak istemişti.

Amerikalı:

"Biraz müsaade ediniz de, kıymetli şeylerinize biraz daha bakayım!" dedi.

Nadide Hamın, bitişik salona geçti. Biraz evvel orada oturulmuş olduğuna ait izleri ortadan kaldırmak için

sigara tablalarını hizmetçiye temizletti.

Duvardaki saate baktı: on bire on vardı. Kulağı kapıda, gözleri saatte idi. Yelkovanın en küçük hareketlerini takip ediyordu. Saat on bire beş kaldı, üç kaldı, iki... bir...

Nihayet: On bir!

Tam bu sırada, bitişik yatak odasının elektrikleri de program mucibince söndürülmüştü.

Fakat...

Genç kadın... içeriki odada bir gürültü işitti. Adeta... ağır bir vücut yere yuvarlanmış gibiydi. Heyecanla, telaşla yerinden fırladı, yatak odasının kapısına koştu, fakat odanın lambaları sönük olduğu gibi, kapısı da kilitlenmişti.

Nadide Hanım, küçücük, pembe yumruklarıyla kapıya vurdu, bağırdı:

"Rıza Bey! Rıza Bey! Ne var? O gürültü nedir? Kapıyı açınız!"

İçeriden hiçbir cevap gelmiyordu. Genç kadın, hem elleri, hem de ayaklarıyla kapıya vurarak, Fransızca söylüyordu:

"Mister Brökenştali!.. Rıza Bey!.. Açınız kapıyı... Ne var? Merak ediyorum, beni bekletmeyiniz!"

İçeride yine hiç ses, sada, hareket yoktu. Genç kadın, meraktan bayılacak gibiydi. Salondan çıktı, yatak odasının sofa üstündeki kapısına koştu, fakat o da kilitliydi Rum hizmetçi de şaşırmış, hanımına bakıyor, soruyordu:

"Ne var? Hanımefendi?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum... Sen gürültü işittin mi?"

"İşittim."

"Neredeydin?"

"Odamdaydım, koştum, geldim."

"Apartmandan içeriye kimsenin girdiğini gördün mü?"

"Hayır hanımefendi."

"Ay, şimdi çıldıracağım."

Nadide Hanım, tekrar yatak odasının kapısını vurdu, içerde yine ses yoktu.

Genç kadın bağırıyordu:

"Beş erkeğe birden ne oldu? Sesleri niçin çıkmıyor? Yere kimler yuvarlandı? Ne oluyor? Şimdi imdat diye haykıracağım."

Kadının bu feryadı üzerine, yatak odasının elektrikleri yandı. Kapının kilidi çevrildi.

Nadide, kalbinin üstüne avucuyla basarak kapının tonu çevirdi ve kanadını açtı. İçeriye girdiği zaman hayretinden donakaldı.

Odanın içinde Mehmet Rıza, elleri ve ayakları bağlanmış, yerde, arka üstü yatıyordu. Dört Amerikalı, başında uzun şapkalarla ayakta duruyor, Nadide'ye bakıyorlardı. Genç kadın, bu manzaradan hiçbir şey anlamayarak, Amerikalıya Fransızca sordu:

"Bu ne? Bu hal nedir?"

New Yorklu Mister (Brokenştali), Rum hizmetçiyi kapıdan dışarı atarak, kilidi sürdü, genç kadının karşısına geçti, şapkasını çıkardı, başından ve çehresinden ince bir maske çıkarınca Nadide bağırdı:

"Aaaa... Cingöz Recai!"

Cingöz Recai, karyolanın başındaki şezlonga uzanarak kahkahalarla güldü:

"Cingöz Recai... yahut Mister Brokenştali! Nasıl sevgilim? Çok iyi tebdili kıyafet yapıyorum değil mi? Sen de beni üç gündür, bu budala Mehmet Rıza gibi, Amerikalı zannettin ya..."

Cingöz'ün bu sözlerine, yanındaki Amerikan kıyafe-

tinde adamları da gülüyorlardı. Recai bunları da Nadide'ye göstererek bir kahkaha daha attı:

"Bu Amerikalılar benim adamlarım, fakat halis muhlis Türktürler. İcabında bir Amerikalıya benzemesini iyi bilirler."

Cingöz'ün bu sözlerini yerde sırtüstü yatan Mehmet Rıza da işitiyor, hayretle gözlerini açıyordu.

Odanın ortasında, latif bir hayalet gibi, hareketsiz, heyecandan bembeyaz kesilmiş duran genç kadın, kısık bir sesle mırıldandı:

"Hiçbir şey anlamıyorum!"

Recai, rahatça oturduğu koltukta eline bir sigara alarak cevap verdi:

"Ben sana şimdi anlatayım cicim, bak her şeyi ne kadar sade ve tabii bulacaksın. Mehmet Rıza Bey de dinlesin de istifade etsin. Fakat sen şu sigaramı yak evvela."

Nadide, eline bir kibrit alıp Recai'nin yanına gitti, sigarasını yaktı. Cingöz, genç kadını kolundan tutarak yanına oturttu. Cana yakın, iyi huylu bir tavırla saçlarını okşayarak anlatmaya başladı:

"Nadide Hanım, ben senin güzelliğinin methini arkadaşlarından işitiyor ve ne olursa olsun; seninle görüşmek istiyordum. Birkaç kere, sen farkında olmadan seni takip ettim. Hususi hayatına dair birçok şeyler öğrendim. Nihayet... Geçen akşam... Taksim'den itibaren tekrar seni takibe başladım ve birkaç kere yanından geçerek, sana: 'Bonsuvar Nadide Hanımefendi!' dedim. Evet... Hatırlıyorsun. Pekâlâ. Sen o akşam bana hiç iltifat etmedin. Tepebaşında, Yasef Efendi'nin mahut antikacı dükkânına girdik. Bu kurnaz Yahudi, sana, hiç kıymeti olmayan bir bez parçası çıkardı ve antikadır diye yutturmak istedi. Ben de senin ilgini üzerime çekmek için fiyatı artırıp duruyordum. Nihayet mağazadan çık-

tık. Ben seni otomobilime aldım. Fakat seni elimden kaçırmamak için, bu adi kumaş parçasını çaldım. Sonra ertesi gün, Amerikalı Mister (Brokenştali) kıyafetiyle o Yahudi Yasef'e gittim, aradığım kumaş parçasını anlattım, onu kandırdım. O da para hülyasıyla beni senin evine getirdi. Sen, tabii, bir Amerikalı tarafından o kumaş parçasına doksan bin lira verileceğini öğrenince beni arayacaktın; hâlbuki ben apartmandan çıkar çıkmaz sana telefon ederek senden evvel seni aradım, hatta sen, Amerikalının apartmana geldiğini nereden bildiğime hayret ediyor, o Amerikalının ben olduğumu tabii bilmiyordun. On bin lira vererek kumaş parçasını elde etmeye razı oldun. O gece bana on bin lira, hatta ondan daha kıymetli bir şey verdin. Ben o gece, bu parayı alarak bir daha sana görünmeyebilirdim fakat başka bir maksadım daha vardı. Onu da yarım saat sonra öğreneceksin. Ertesi gün tekrar Amerikalı kıyafetine girerek Yasef'le buraya geldim, kumaş parçasını gördüm. 'Taklittir!' dedim. Sen Mehmet Rıza'yı ve Yasef'le beni tekrar buraya çağırdın. Biz hep birden Cingöz Recai'yi enselemeye karar vermiş bulunuyorduk. Fakat ben Mehmet Rıza'nın karşısında kuvvetli olmak için yanıma üç Amerikalı arkadaş daha alacağımı söyledim. Bu gece burada toplandık, hatta, siz, bana, yani Cingöz Recai'ye, Cingöz Recai'den bahsettiniz. Ben içimden gülüyordum. Adamlarım da sahte Amerikalı rolünü mükemmel yapıyorlardı. Nihayet saat on bire yaklaştı. Sen içeriki salona giderek beni beklemeye başladın. Ben de burada adamlarıma bir işaret çektim, Mehmet Rıza'yı elense ettik, yere yuvarladık, elini kolunu bağladık. İşte mesele bundan ibaret!"

Hikâyeyi bitirdikten sonra da, Cingöz Recai, Nadide'nin saçlarını okşuyordu:

"Görüyorsun ya, dedi adi bir kumaş parçasıyla sen ne hallere düştün, ben neler kazandım! Eğer Taksim'de arkandan koştuğum zaman beni reddetmeseydin, hatta polise vermek tehdidini savurmasaydın bunlar başına gelmezdi."

Nadide takdirkâr gözlerle Recai'ye bakıyordu.

Cingöz adamlarına emir verdi:

"Mehmet Rıza Bey her şeyi öğrendi. Şimdi onu dışarı çıkarınız, siz de sofada bekleyiniz."

Recai'nin Amerikalı kıyafetindeki adamları, Mehmet Rıza Bey'i dışarı çıkardılar.

Cingöz, derhal Nadide'nin boynuna sarıldı ve genç kadının dudaklarını emmeye başladı. Nadide, bu harikulâde adamın kolları arasında seriliyor, mukavemet etmek aklından geçmiyordu.

On beş dakika sonra, Cingöz Recai, adamlarıyla beraber apartmandan çıkmıştı.

Nadide, karyoladan atladı, dolap üstünde duran antika kutusunun kapağını açınca bağırdı. Cingöz, bütün o paha biçilmez antikaları da beraber götürmüştü:

Meslek gereği!

Genç kadın sofaya fırladı, Mehmet Rıza'nın bağlarını çözdü, apartmanın aşağıki büyük kapısına beraber koştular, fakat çok, pek çok geç kalmışlardı. Cingöz Recai'yle, yanındaki adamları, on on beş dakika evvel, dört Amerikalı gibi, apartman kapısında bekleyen polis memurları tarafından selamlanarak uzaklaşmışlardı.

SON

CİNGÖZ RECAİ,

FANTOMALARA,
ARSEN LÜPENLERE TAŞ
ÇIKARAN,

CİN OĞLU CİN,

ÇAPKIN VE KİBAR

BİR İSTANBUL SERSERİSİDİR.

SERGÜZEŞTLERİNİ OKURKEN
İNSANIN PARMAĞI
AĞZINDA KALIR.